గుండెల మీద కుంపటి

వాహిని

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలు కావస్తోంది. రైలు మావూరి స్టేషన్లో ఆగేసరికి ఎండ పెళ్ళుమని కాస్తోంది. వర్షాకాలపు ఎండేమో, ఉక్కపోసి కిత కితలు పెడుతోంది.

టెలిగ్రా మిచ్చినా స్టేషనుకి రాలే దీయన. ఆర్నెల్లయింది నేను పుట్టింటికి వెళ్ళి. పాపాయి నెత్తుకుని ఇదే రావడం. అసలింకా రావాలని లేకపోయినా శ్రావణమాసం నోము మా యింట్లో నోచుకోడవేఁ ఆనవాయితీ అవడాన్ని ఒచ్చేశాను.

ఎలా లేదనుకున్నా సామాన్లు ఎక్కువయ్యాయి. వెళ్ళేటప్పుడు పెట్టే హోల్డాలే పట్టుకెళ్ళేను. మా వాళ్ళిచ్చిన ఊరగాయ జాడీ ఒకటీ, పాపాయి సామానుతో ప్లాస్టిక్ బుట్ట ఒకటీ, వేణ్ణీళ్ళతో థర్మాస్ ఫ్లాస్కు-ఇలా ఓ చిన్న ట్రాన్స్‌ఫర్‌కి అయినంత సామానైంది. కూలివాళ్లూ రిక్షావాళ్ళూ ఒక్కటేరి ఆధదాన్ని చూసీ, సామాను చూసీ నాదగ్గిర రావలిసిన దానికంటె ఎక్కువ డబ్బులు గుంజుకుందికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

పావు గంట సేపు చూశాను. ఇంకా రాలేదు ఈయన. రిక్షా మాట్లాడుకొని ఆయన మీద విసుక్కుంటూ అందులో కూచున్నాను.

పోనీ ఇంటి దగ్గిరైనా ఉంటారన్న ధైర్యంతో వస్తే, ఇల్లు తాళం పెట్టేసివుంది. నాకు నిస్సహాయతవల్ల కోపం పట్టలేనంతగా ఒచ్చేసింది. వీధి వసారాలో సామాను పెట్టించి ఏడుస్తున్న పాపాయిని సముదాయిస్తూ దిక్కులు చూస్తున్నాను.

ఇంతలో ఎవరో వొకావిడ వచ్చి పొరుగింటామెనని చెప్పింది. ఇంతకు ముందు ఉండేవాళ్ళు మారిపోయి నట్టున్నారు. ఆవిడైనా పాపని ముద్దు లాడుతూ కూచుందే కాని తాళం తనదగ్గిరుందని బైటపెట్టనేలేదు. నేను ఆయన మీద విసుక్కుంటూ వుంటే 'అయ్యో' ఈ యింటి తాళంచెవి వొకటి నా దగ్గర వుందమ్మా. పనిమనిషి వొస్తే యిమ్మన్నారు.' అంటూ కొంగు ముడి విప్పి తాళం చెవి నా చేతికిచ్చి వెళ్ళింది.

పోనీ ఎలాగో తాళం వుంచేరని సంతోషిస్తూ, తలుపు తీసి లోపలికి వెళ్ళేను. పాపని మంచంమీద పడుకో బెట్టాను. భారసాలకి "వొచ్చిననాడు నువ్వు మళ్ళీ ఇంటి కొచ్చే నాటికి చూస్కో, ఫస్టు క్లాసయిన ఉయ్యాలా మంచం కొని యింట్లో వేల గడుతున్నామ్" అని డాబులు కొట్టిన పెద్ద మనిషి-ఉయ్యాలా లేదు మంచమూ లేదు!

అయితే, ఆయన ధర్మమా అని యిల్లు మాత్రం అరణ్యంలా చెయ్యలేదు. సామానంతా వొక్క చేతిమీద యింట్లో పెట్టుకున్నాను.... వీధి తలుపు గడియవేసి అలా బాత్రూమ్ కేసి వెడదామని అనుకుంటున్నాను.

"సార్!" అని వొక ఆడ గొంతుక.

తలుపు తీశాను.

చేతిలో కేరియర్ లేకపోతే ఎవరో పొరుగమ్మ కాబో లనుకొనేదాన్ని.

హవాయి చెప్పులు, పద్దెనిమిది రూపాయల వెరైటీ కాశ్మీరు సిల్కు చీరా. కుడిచేతికి రెండు బంగారపు గాజులూ. ఎడం చేతికి దాదాపు డజను ఎర్రటి మట్టి గాజులూ, నడుం మీదికి వాయిల్ జాకెట్టూ ధరించిందా మనిషి. తల నున్నగా దువ్వుకుంది. తల్లో పెట్టుకున్న చేమంతులు నేను పక్కకి వొంగి చూడక పోయినా, అవే తొంగి చూస్తున్నాయి కొత్తగా, ఒత్తుగా. నల్లగా వున్నా మంచి నిగ నిగా. అందం వున్నా యా మనిషికి.

'ఎవరు నువ్వూ?' అన్నాను.

'పనిమనిషినండి.' చిరు నవ్వుతో. 'నువ్వెవరు?' అన్న ధీమాతో అంది.

'ఊఁహూఁ! - ఈ వేళప్పుడొచ్చావేం?'

'మరి—అన్నం తేవద్దండీ?'

'అయితే ఆ పిలుపేఁవిఁటి, సార్ అంటూను! — అయ్యగారూ అని పిలవ లేవూ?—'

'మా కట్టాగే అలవాటండి!' మళ్ళీ నవ్వింది.

ఎంత నిర్లక్ష్యం!— పైగా ఆ నవ్వు నా ప్రాణాలు తోడేస్తోంది. 'మాకు'ట, 'అలవాటు'-ట!

'నీ పేరు?'

'రంగమ్మండీ, "రంగూ" అని పిలుస్తారండి.'

రంగు లాగే వుంది! దాని దర్జా చురుకూ చూచి దారి తప్పుకోవడం మరచిపోయి, బాత్రూమ్ కేసి వెడదా మను కున్నదీ మరచిపోయి అలాగే నిలబడిపోయాను.

'అరు లేరాండీ?' అంది మళ్ళీ ఆ పని మనిషి-'నీతో నాకేం పని!' అన్నట్టు; నేను 'అమ్మగా'ర్నని గ్రహించడానికీ ఇష్టం లేనట్టు.

నా ఆలోచనలు విపరీతంగా పరుగు లెడుతున్నాయి. దానికి జవాబు చెప్పకుండా లోనికి వెళ్లాను.... ....

దీంతో పేచీ లేకుండా అంట్లు తోఁవిఁంచుకొని యిల్లు తుడిపించుకో గలిస్తే నేను భారత ప్రభుత్వంలో ఏదేనా ఉన్నతోద్యోగం సంపాదించ గలనని అనిపిస్తోంది. ఏది ఎలా ఉన్నా ఇప్పుడు ఆ కేరియర్లో అన్నం తినాలి కాబోలు . . . ముళ్ళమీద నుంచున్నట్టుంది. . ,ఆ మనిషి శుభ్రంగా లేదని కాదు. . . ఎందుకో-నా కది నచ్చ లేదు!

కాళ్ల కడుక్కొని యింట్లో కొచ్చాను. 'పనిమనిషి' అప్పటికి కప్పుడే కేరియర్ టేబిల్‌మీద పెట్టింది. చీపురు పుచ్చుకు గది వూడ్చింది.

చూడ్డం మరచి పోలేదు నేను—దాని పసుప్పచ్చని హవాయ్ చెప్పులు-అదుగో—ఆ మూల పెట్టింది; మా జోళ్ళు పెట్టుకునే చోట!

చిన్న మంచం వాల్చి, దాని మీద పక్క వేసి పాపని జాగ్రత్తగా పడుకో బెడుతోంది నేను వెళ్ళే సరికి. 'అరెరె!' అన్నాను కంగారుగా. నా పాపని ఈ మనిషి ముట్టుకోడం యిదే మొదటిమాటు. కేరియర్ తెచ్చిన చేతులు కడుక్కోకుండా పాపని తీసిందని చిరాకు వేసింది నాకు.

గోల చెయ్యొద్దన్నట్టుగా సంజ్ఞ చేసింది నాకు పనిమనిషి, పాపని జోకొడ్తూ. నేను మాట్లాడలేక పోయాను,

నా దృష్టి కేరియర్ మీద పడింది. మళ్ళీ 'ఇక్కడ పెట్టా వేమే? వంటింట్లో పెట్టక పోయినావా?' అన్నాను.

'ఇయ్యాల కిక్కడ టేబిలిమీద బోంచెయ్యండమ్మగోరూ. సాయంకాలం కొత్త పెండలకాడే వొచ్చి ఒంటిల్లు కడిగి ముగ్గెడతాను, ఒంట సేద్దురుగాని.'

'సరే ఇహ అదొక్కటే తరవాయి. వొంటిల్లు కూడా కడగాలీ .... అన్నం తింటున్నది చాలక!' అన్నాను.

'కడుక్కోకుండానే ఒంట సేస్తారెట్టా!'

నాకు నసాళం అంటుతోంది కోపం .... నాకు శుభ్రాలు మప్పుతోంది, ఇదెక్కడి పని మనిషి!

ఇటు తిరిగి, పెద్ద మంచం దగ్గిర కొచ్చింది. దుప్పటి దులుపుదామని కాబోలు నడుం బిగించింది.

"సరేలే, అదలావుంచు!" అన్నాను.

వీథిలో అడుగుల చప్పుడైంది.

ఆయ నొచ్చేరు.

"హల్లో లక్ష్మీ, ఒచ్చేశావా!-వెరీ సారీ-టెలిగ్రాం యింతకుముందే అందింది. రైలు ఆమాత్రం లేటవక పోతుందా అని స్టేషను కెళ్లాను.......పాపాయి నిద్రపోతోందా?" ఇదీ పలకరింపు......క్షేమంగా ఒచ్చేవా అనిలేదు: అవస్థపడ్డావా అనిలేదు!...కోపం వొస్తోంది.

అటువేపు తిరిగా రాయన. పనిమనిషి చిరునవ్వు అటువేపు ప్రసరించింది. ఆయన దాన్నేమేనా అనడం పోయింది; తనూ చిరునవ్వు వెలిగిస్తూ, "నువ్వు ఉన్నావా అమ్మగారొచ్చేసరికి ఇంట్లోనూ?"

"లేదండి. ఆరే ముందొచ్చినారండి.... ....ఎల్తానండి." అనడమేమిటి, చెప్పులు తొడిగేసుకుని చకచకా నడిచెయ్యడ మేమిటి క్షణంలో అవతలి కెళ్ళింది.

"అరె! వెడుతున్నావా? రంగూ!—" అంటూ ఈయన వీథి గుమ్మందాకా వెళ్ళేరు. "నీళ్ళూ అవీ పెట్టేవా అమ్మగారికి! అమ్మగారు స్నానం చేసిందా?—కాసేపుండి వెళదువు గాని, — రా!"

నా ఒళ్ళంతా చెమట్లు పోస్తున్నాయి.

వన్నాడు—

సాయంకాలం అయిదు దాటేసరికి ఆయన ఆఫీసునించి వచ్చేశారు. పనిమనిషి పెరట్లో పని పూర్తి చేసేసి గదులు రెండూ వూడ్చింది. పడక గదిలో కొచ్చి పెద్ద మంచంమీద పడక సరిచెయ్యబోతోంది.

"అదలా ఉంచు" అన్నాను.

"ఏత్తా లెండమ్మా తవఁరి కెందుకు శ్రవఁ!" అంటూ దుప్పటి తీసింది.

నా కిష్టంలేదు.

పనిమనిషి చేత గిన్నెలు తోమించడం, యిల్లు వూడ్పించడం, పోతే దుకాణానికి పంపి ఏవేనా వెచ్చాలు తెప్పించుకోవడం— యిలాటిపన్లే తప్ప పక్కలు నే నెప్పుడూ వేయించలేదు.

నెలకి నాలుగైదు రూపాయ లిచ్చి పని మనిషిని పెట్టుకుంటాం. పెట్టుకునేటప్పుడే వాళ్ళు చెయ్యవలిసిన పన్లు నిర్ణయించుకుంటాం. అందులోకి పక్కలు వెయ్యడం, కట్టు విడుపు గుడ్డలు తడపడం, తాగే నీళ్ళు తేవడం, యిలాటివి కొన్ని వెళ్ళవు. మా యింట్లో. దానికి ప్రత్యేకమైన కారణం లేకపోయినా—పనిమనుషులు శుభ్రంగా ఉండరనీ, వాళ్ళు చేసే ప్రతిపనీ మళ్ళీ మనం ఫినిష్ చేసుకుంటేగాని పనికిరాదనీ-అమల్లో వుండే సామాన్యమైన కారణం. మాటవరసకి, పనిమనిషి తోమి ఇచ్చిన గిన్నెలు మళ్ళీ కడిగితే కాని వంటింట్లో పెట్టుకోను నేను.

అదీగాక మా పక్కలు నేను వేసుకోగలను. "శయ్యా సవరించడం" ప్రత్యేకం

నావల్ల జరగవలిసిన పని అని నా నమ్మకం. "పడక" మీద నాకొక ప్రత్యేక గౌరవం వుంది.

"ఏ శ్రమా లేదు. అల్లా వుంచు. వేరే పనేదైనా చూసుకో."

"పన్లన్నీ అయిపోనాయి గదండీ." అని నవ్వింది పనిమనిషి.

అది నవ్వితే నా కెలాగో ఉంటోంది....

"నవ్వుతావేం?-పిచ్చెక్కిందా"అన్నాను.

మొత్తంమీద అలా వదిలి ఇవతల పడింది.

ఆయన ఇదంతా గ్రహించాను సుమా అన్నట్టు-"రంగమ్మ శుభ్రంగానే చేస్తుందే! పక్కలూ వేయించేస్తూ ఉండు. ఇన్నాళ్ళూ అదే వేస్తోందిగా!—దాని పని నీకు నచ్చలేదా?" అన్నారు.

"మునుపటి పనిమనిషేమైంది?" అన్నాను నేను జవాబు చెప్పక.

"నువ్వెళ్ళిన తరవాత మానేసిం దది. మధ్యాన్నం పన్నెండు దాటేక కేరియర్ తెమ్మంటే నా కా హోటళ్ళు తెలియవంది. ఓ రోజు దాన్ని రిక్షాలో కూర్చోబెట్టి, కూడా సైకిలేసుకెళ్ళి చూపించేను—ఆ రాత్రి దారి మరిచి పోయా నయ్యగారూ అంటూ తొమ్మిదిన్నర చేసేసింది—అప్పుడు దీన్ని పెట్టా నన్నమాట—కొంచెం ఎక్కువే అడుగుతూంది గాని శుభ్రంగా చేస్తుందిలే—మంచి చురుకైన మనిషి కూడానూ."

ఎం తిస్తు న్నా రేమిటి?'

'ఎనిమిదీ.'

'అ....వ్వ!—ఎనిమిదే!—ఆ సిల్కు చీర నాదేనా?—మీరే యిద్చారా?'

'అఁ—చేరి అర్నెల్లయింది గదూ—మొన్న నొచ్చి అడిగితే, సరే పాత చీరే గదాని యిచ్చాను!'

'ఎంత బావుందండీ!—ఇంతోటి పనికి నెల కెనిమిది రూపాయలు గాక సిల్కు చీరలు గూడానా!—ఇంతకీ ఏమిటి, పని—మహా!'

'పొద్దున్నే వొస్తుందీ—స్నానానికి నీళ్ల కాచడం, తోడడం, మంచినీళ్లు తేవడం, రాత్రి తిన్న కేరియర్ కడగడం, ఇల్లు వూడ్చడం! మధ్యాన్నం నే నొచ్చేసరికి కేరియర్ తెచ్చి పెట్టడం—'

'మరి తోమడానికి వంట గిన్నెలైనా లేకుండా ఎనిమిది రూపాయ లేమిటండీ!-ఇదివరకు పనిమనిషికి అయిదేగా యిచ్చాం!'

'ఆ కండిషన్ మీదే ఎపాయింట్ చేసేను. నువ్వు వస్తే వంటగిన్నెలూ తోముతానంది.'

'ఎంత పనైనా పొద్దుటే కదండీ-ఒక్కపూట పనికి ఎనిమిదా?'

"పొద్దుటేమీ — సాయంకాలం మాత్రం—అయిదు దాటేక ఒచ్చి, మధ్యాన్నం తిన్న కేరియర్ కడగడం, హోటలు కెళ్ళి భోజనం తేవడం—' అంటూ చదువుతున్నా రాయన.

"—పక్క వెయ్యడం—!" అన్నాను నేను, ఒళ్ళు మండి.

"మరి పక్క వెయ్యదుటే?—నేను వేసుకుంటానా యేఁవిఁటి, లేకపోతేను!"

"చాల్చాల్లెండి. పక్కలు అ దేం వీం వెయ్యక్కర్లేదు. నేనే వేసుకుంటాను.— ఇంకానయం !...." ఆ తరవాతి మాట అన్లేదు నేను.

'సరే నీయిష్టం. నాకేం పోయింది—? ఇంతా వన్లేదని నన్ను దెప్పి పొడిచి దాన్ని ఊరికే కూచోబెట్టి ఎనిమిది రూపాయలూ ఇచ్చేటట్టున్నావు!' అని అవతలి కెళ్ళా రాయన.

పక్క తీసి దులిపాను. దిండు గలీబు మాసినట్టుంటేను మార్చి ఇంకోటి తొడుగు దామని వొంగాను. మంచానికీ గోడకీ మధ్యన దుమ్ము పేరుకొని వుంది....ఏమిటి దీని శుభ్రం! అని వెటకారంగా అనుకుంటూ చీపురు తెచ్చి, మంచాన్ని కొద్దిగా యివతలికి లాగి, మూలనుంచి మొదలుపెట్టి తుడవ సాగాను....అక్కడేవో గాజుపెంకులు.... కాదు, చేతి గాజుల ముక్కలు .. ఆర్నెల్లనా డెప్పుడో నా చేతివి పగిలి పడ్డాయి కాబోలు, ఇంకా అలాగే వున్నాయి....శుభ్రం శుభ్రం అనుకోదంవేంగాని పనిమనిషి శుభ్ర వేంవిటి. నా మొహం!—అంతా రంగు!, పైపూత!- తుడుస్తున్నాను;....వెలుగులో పడ్డాయి గాజు ముక్కలు....

ఏమని చెప్పను!....అవి నా చేతి గాజుల ముక్కలు కావు!....అయ్యో, అవి ఆ పని మనిషి చేతిని నేను చూస్తున్న ఎర్రటి గాజుల ముక్కలు!

ఛీ-!

నా మనస్సులో తుపాకులు పేల్తున్నాయి. పడక గదిలో, మా ఆయన పడుకొనే మంచం సందున,-అలాటి గాజు ముక్కలు. ఆ మనిషివి—ఆ రంగువి—ఉండడమా?- దీనర్థం ఏమిటి?

చేతిలో చీపురుకట్ట జారిపోయింది. ద్వారం వరకూ చీపురుతో తరుముకొచ్చిన దుమ్మూ, అందులోంచి ఎర్రగా మెరుస్తూన్న ఆ గాజు ముక్కలూ నన్ను వెక్కిరిస్తున్నాయి. అవి ఎత్తి అవతల పారబొయ్యడానికి చేతులు రావడం లేదు. ఏవో చెప్పరాని ఆలోచనల్తో మనస్సంతా మలినమైపోతోంది. కోపంతో ఒళ్ళంతా చెమటలు పోస్తున్నాయి.

అయిదు నిమిషాలైంది. చేసుకోవల్సిన పని చూసుకొని పొంగుతున్న ఉద్వేగాన్ని అణుచుకున్నాను. కొంచెం తేరుకున్నాను. బట్టలపెట్టె తెరిచి దిండు గలీబు ఒకటి తీసి, మళ్ళీ మంచం దగ్గరి కొచ్చాను. మాసిన గలీబు విప్పుతున్నాను....ఏమిటోగాని ముడి ఊడొచ్చినా తాళ్ళు పేరవక అలా పట్టుకున్నాయి.

ఏమిటా అని గట్టిగా లాగాను. ఒక వెంట్రుక—తెగి రెండు ముక్కలూ రెండు చేతుల్లోకి వచ్చాయి....అప్రయత్నంగా ఆ వెంట్రుక పొడుగుని పరిశీలించుకొన్నాను. అది పొడుగాటిది....నాది అంత పొడుగైన జెడ కాదు.

అది ఎవరి తల్లోది అయిందీ ఊహించ డానికి నా కొద్దే నేవు పట్టలేదు.

నాకు నిస్సత్తువ వచ్చింది. అలాగే చతికిల బడి పోయాను. ఏడుపు వచ్చేస్తోంది.

నాలుగు రోజులైంది.

మర్నాటికి పేరంటానికి నలుగుర్ని పిలవ డానికి వెళ్ళి ఆరు గంటలు దాటాక ఇంటి కొచ్చాను. తలుపుకొట్టాను, ఎంతసేపటికీ తియ్యలేదు. మా ఆయన........ దబదబా కొట్టడం, కానేపు నుంచోడం — ఇలా పది నిమిషాలకి పైగా అయ్యాక అప్పుడు తలుపు తెరిచారు.

"ఎంతసేపయింది వొచ్చి—?- పెరట్లో వున్నాను" అన్నా రాయన.

"ఎంతసేపేమిటీ?- అరగంటైనట్టుంది! ఇంతసేపుటండీ, ఎంత పెరట్లోకి వెళ్ళినా!- బ్రహ్మదేముడి పెద్దన్నయ్యలాగ!" అన్నాను విసుక్కుంటూ.

కుంకం భరిణా, పట్టు రుమాలూ పెట్లో పెడదామని పడకగదిలోకి వెళ్ళాను. ఈ వేళప్పుడు అగరొత్తుల వాసన వేస్తోందేమా అని ఆశ్చర్యపడ్డాను.

అయన "పిలవటాలన్నీ అయినట్టేనా?" అని ఏదో పరామర్శిస్తూ లోపలికి రాబో యారు. "అవతలుండండి." అని తలుపు గడియవేశాను. సాదా చీర వొకటి తీసి కట్టుకున్నాను. కిందపడ్డ పట్టుచీర తీసి మడత పెట్టుకుంటూ వుండగా మంచం కింద తలవేపున పడి వున్న రెండు చేమంతి పువ్వులు నా దృష్టి నాకర్షించాయి...అప్రయత్నంగా నా మనస్సు ఆలోచనలో తేలి పోసాగింది....చేమంతులు నేనూ పెట్టుకున్నాను గాని-నా తల్లోవి రాలడానికి వీల్లేదే! ... దండ గుచ్చుకునే లోగా పడ్డాయా?...ఏమో! అవి ఎవరి తల్లోవి?-

నా కాలోచించడానికి భయం వేసింది.... ఈయన తలుపు తియ్యడానికి అంత ఆలంస్యమెందుకైంది? ఈ చేమంతులకీ, ఈ అగరొత్తులకీ, ఆ ఆలస్యానికీ కారణం ఒకటేనా?.... గబ గబా తలుపు తీసి అవతలకి వెళ్ళి ఇటూ అటూ చూశాను. రోడ్డు మీద అనుమానించ తగ్గ వ్యక్తి కనిపించ లేదు .... భ్రమా? ... అర్థం లేని అనుమానంవా? .... సందు తిరిగి వెళ్ళిపోయిందేమో!?

దడ దడా కొట్టు కుంటోంది గుండె. కోపం, అసహ్యం, అసూయ, నన్ను వెర్రెత్తిం చేస్తున్నాయి. ఆయన్ని....అడగ డానికి అనేక ప్రశ్నలు మస్తిష్కంలో తయారై నాట్యమాడు తున్నాయి. ఆయన నాకేసి వెర్రిగా చూస్తున్నా రప్పుడే.

"ఏమిటి లక్ష్మీ-?"

మద్య తరగతి ప్రజలు

మధ్యప్రదేశ్ రాజధానిలో నలుగురు స్నేహితులు కూర్చుని మద్యం సేవిస్తున్నారు. ఒకడు సోడా సీసా మూత తెరవాలని చాలసేపుగా ప్రయత్నిస్తున్నాడు.
"బ్రొదర్! హా షిగరెట్టుతో మూతతెరుద్దామనే నీవుద్దేశం?" అన్నా డింకొకడు.
"చచ్చాం. ఇందాక నేను కాల్చింది షోడా వోపెనర్ గావును."

"టయిమ్ ఎంతైందండీ"' అన్నాను గబుక్కున.

"ఆరు!"

"ఈ మనిషి ఇంకా వొచ్చినట్లు లేదు!-షోకులు యిదీనూ" అన్నాను. దొంగ చాటుగా ఆయన వేపు చూస్తూ.

ఆయన నిర్లక్ష్యంగా "పని మనిషా?-రానూ వచ్చింది, వెళ్ళనూ వెళ్ళింది!' అన్నారు.

"ఎంత సేపైంది?"

"అబ్బో. చాలసేపైందే!' అని క్షణం ఆలోచించి "నువ్వు వెళ్ళిన పది నిమిషాలకి ఒచ్చింది. ఒచ్చిన పది నిమిషాలకి వెళ్ళింది' అన్నా రాయన.

అబద్ధా లాడుతున్నారు. రంకు నేర్చింది బొంక నేరుస్తుందట- సామ్యం నిజం చేస్తున్నారు.... తెలుస్తూనే ఉంది....

కాళ్లూ చేతులూ కడుక్కొని వంటింట్లోకి వెళ్లాను. అగ్గిపెట్టె కోసం చూశాను. లేదు. అగరొత్తులు వెలిగించారుగా! గదిలో ఉందేమో చూదామని వెళ్ళేను.

నా వెనకాలే పెరట్లోకి వచ్చా రాయన. మళ్ళీ నా వెనకాలే గదిలోకి వచ్చారు. నా చర్యలూ భావాలూ గమనించి నేనాయన్ని అనుమానిస్తూన్నానో లేదో తెలుసుకోవాలని కాబోలు!

డ్రసింగ్ టేబిల్ మీద వుంది అగ్గిపెట్టె. కాటుక మరకలు సరిదిద్దుకునే నెపంతో అక్కడే కాసేపు కూచున్నాను. ఆయన గది ద్వారం దగ్గిర నుంచున్నారు.... ఏదో జరుగుతుందనీ జరగాలనీ ఉందినాకు. ఎవరు ప్రారంభిస్తారో! నేను సిగ్గు విడిచి ఎలా ప్రారంభించేది?

అద్దంలో చూసుకున్నాను.

పురుడు పోసుకొని రావడం. ఎండలూ నన్ను పాడు చేశాయి....బుగ్గలు తీసేశాయి. పై పెదవి పైకి లేచిపోయినట్టై. పళ్లు కనిపిస్తామని బెదరిస్తున్నాయి .... జ్యోతుల్లా వెలిగే కళ్లు తెలుపు పడి తాటి కన్నుల్లా వున్నాయి.

మరీ యివాళ- రెండు గంటలసేపు తిరిగి తిరిగి రావడమూ, రాగానే ఆ పని మనిషితో ఆయన జరిపిన ఆ అమానుష అన్యాయ చర్య తెలియడమూ. ఈ నాలుగు రోజుల్నించీ నేను పడుతున్న బాధని బైటికి తెచ్చి బల్లేలతో పొడుస్తున్నట్టుంది.

ఆరునెలలు నేను లేకపోయే సరికి ఎంత పని చేశా రీయన!...ఎంత సిగ్గు మాలిన పని!....ఎవరితో చెప్పుకోను? .... ఏమని చెప్పను!

ఆ పనిమనిషి! "రంగు"ట దాని పేరు రంగు .... మెరిసేదంతా మేలిమి గాదని. రంగొచ్చిందంతా బంగారంకాదని-ఎప్పటికి తెలుస్తుందో ఈ మొగాళ్ళకి!

ఆ మనిషి నా కంటే బాగుందా?.... ఏమో! బాగుండడ మంటే ఏమిటి?.... బాగుండడం అనే మాటకి ఎవ రర్థం వారిది! తా వలచింది రంభ - అన్నారు అందుకే కాబోలు!....నా సంసారంలో చిచ్చు పెట్టడానికి ఆ రంగులేని రంభ ఎక్కడ దాపరించిందో; .... ఈయన బుద్ధే మైంది?.... నేనంటే ప్రాణాలు వదిలేస్తా నన్నట్టుగా

ఉండే ఈయన-దానివల్లో ఎలా పడ్డారో!.... మళ్ళీ నన్ను మునపట్లా చూసుకుంటారా. ఈయన?....నే నాయన్ని ఆకర్షించ గలనా? నా కేమిటి దారి?

పని మనిషిని మార్చేస్తే? .... ఎవరైనా ముసలి దాన్ని వెతికి తెచ్చి పెట్టుకుంటే బాగుణ్ణు.... ఈ పని మనిషి గుండెల మీద కుంపటిలా నా సంసారంలో ప్రవేశించింది. మొగుడూ మొద్దులూ లేనటుంది దీనికి! ఆ చెప్పులూ. సిల్కు చీర్లూ, బంగారపు గాజులూ, దాని షోకులూనూ! పని మనిషి లక్షణాలు వెతకినా లేవు దానికి. జమీందారు లక్షణాలు తప్ప. డబ్బెలా వస్తోందో దానికి వీటన్నిటికీను?

డబ్బు కూడా యిస్తున్నారేమో ఈయన దానికి ! .... సేవింగ్సు బ్యాంకి ఎకౌంట్ చూడాలి...ఎంత సిగ్గులేని పని!....పరువుగా పెద్ద ఉద్యోగం చేసుకుంటూకూడా ఇలాంటి నీచమైన పని చెయ్యడానికి ఈయనకి మనసెలా ఒప్పిందో!

నేను వచ్చి నాలుగైదు రోజు లైంది కద !...పోనీ నేను లేనప్పు డేదో మనస్సు సరిలేక ఏదో పొరపాటు చేసేరేమో అనుకుంటే—నే నుండగానే.... నే నలా పేరంటానికి వెళ్ళీ వెళ్ళగానే—ఇక్కడ ఈ భాగోతం—! ఎంత అసహ్యకరమైన పని. —ఎంతకైనా తెగించా రన్నమాట!... ఛీ. ఈయన మొహం ఎలా చూడను !

మొహం తువ్వాలుతో తుడుచుకొని అద్దంలోకి చూస్తే అందులో నావేపు చూసి నవ్వుతున్నారాయన. అది తప్పించుకుందామని దృష్టి ఇటు మళ్ళించేను. ఇక్కడా ఆయనే; ఆ నవ్వే...చూసుకున్నావా. నీ అందం ? చూశావా. నీ కన్నా అది ఎంత అందమైందోను !—ఇప్పు డేమంటావు ? అణిగిందా నీ పొగరు ? — అన్నట్టుంది. ఆ నవ్వు.....సిగ్గులేని మొహానికి నవ్వే శృంగార మట !—ఆ నవ్వుకి బదులు నేను నవ్వుతానా ?—చురుగ్గా మొహం యింకో వేపుకి తిప్పేసుకున్నాను—నా మొహంలో అసహ్యం ఆయనకి కనబడే వుండాలి.

"చాలా బావున్నావు లక్ష్మీ. నువ్వివాళ !" అన్నారాయన.

నేను మాట్లాడలేదు. నన్నుపొంగ వెయ్యడానికే అలా అన్నారు. అంతమాత్రంలో జరుగుతున్న దంతా మరిచిపోతానని గాబోలు. ఆయన ఉద్దేశం !

"ఎలాగో అయిపోతావని భయపడి పోయాను సుమా !" అంటూ దగ్గరి కొచ్చేరు.

"నే నెలా అయిపోతే మీ కేఁవిఁ ?" అని విసిరికొట్టాను మాట.

మళ్ళీ నవ్వారాయన. "కోపం వొస్తే యింకా బావుంటావు సుమీ !"

ఎంతమంది పురుషులు ఎంతమంది స్త్రీలతో అన్నారో. ఈ మాట !—ఈ అర్థం లేని మాట—కోపం వొస్తే ఇంకా బావుండడం ! — అస లీయనే ఎంతమందితో అన్నారో !—

"నిజం. వొట్టు ! శ్రావణ లక్ష్మిలా ఉన్నా వివాళ !" అంటూ నా నడుంచుట్టూ చేతుల

వేశారు...నిండా అరగంట కాలేదు; ఆ చేతుల్తోచే ఆ పనిమనిషిని....రామరామ!.... నాకు ముళ్ళకంచె గుచ్చుతున్నట్టుంది గాని ప్రియ పురుష స్పర్శలా లేదు....ఆ మనిషి మా యిద్దరి మధ్యా ఎంత దూరం సృష్టించక పోతే అభున చేతుల్ని అంత వెంటనే తొల గించ గలిగాను! .... ఆ చేతుల్లో పరవశం పొందే నా హక్కు పోగొట్టేస్తున్న పాపాత్మ రాలు, దుర్మార్గురాలు, రంగమ్మ ! — నవ్వుతుంది. మళ్ళీనూ, ఏమీ ఎరగనట్టు.... ! ....ఎరగనట్టేం? దాని నవ్వు నన్ను సవాల్ చేస్తున్నట్టే వుంటుంది !—చూశావా, నా తడాఖా !-అని.

ఆయన చిరునవ్వుతో మళ్ళీ నన్ను పొదివి పట్టుకున్నారు. ఎడంచెయ్యి నా వీపు మీదుంచి కుడిచేత్తో గడ్డం ఎత్తుతున్నారు.... బలీయమైన కోర్కె, విపరీతమైన అసహ్యం "నే" నంటే "నే" నని నాలో విజృం భించి యుద్ధం చేసుకుంటున్నాయి. నేను నీరస పడిపోతున్నాను.... నాతల వాలి పోయింది...

"లేవండి, నేను వొంట చేసుకోవాలి!" అంటూ విడిపించుకున్నాను.

"ఇంకా ఒంట్లో సరీగా ఉండడంలేదా?" అని లాలిస్తూ అడిగి విడిచి పెట్టారాయన.... అంతా నటన ! నిర్లక్ష్యం !

"భగవంతుడా ! నాకీ కాన్పొకటి సృష్టించి పుట్టింటికి పంపించే ఏర్పాటుచేసి ఇంత అన్యాయం చేశావా?-ఈ వూళ్ళో ఆసుపత్రు ల్లేనట్టు అక్కడి కెందుకు వెళ్ళాను, తెలివి తక్కువ పెద్దమ్మనై ! ఆసుపత్రు ల్లేకపోతే ఆరడుగుల తాడు లేకపోయిందా?" అని నాలో నేనే బొగ్గుల కుంపటి దగ్గిర కూచుని కుమిలిపోయాను.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ ఆయనకీ నాకూ మధ్య పెరుగుతున్న దూరం భయంకరమై పోతోంది....నా వంట్లో ఇంకా సరీగా లేదని తేల్చేశారుగా, ఆయన! ఇదంతా ఎందుకో తెలుస్తూనే ఉంది !

రాత్రి భోజనం కాగానే "కిళ్ళీ వేసు కొస్తానే" అంటూ ఆ పంచెతోటే ఎటో వెళ్తారు ఆయన. తొందరగానే వస్తారు గాని....ఏమో ! దానిల్లు దగ్గిరే నేమో !... ఎంత సేపు కావాలి !....ఆపైన వూహించ డానికే భయమూ, సిగ్గూ, అసహ్యమూ వేస్తాయి.

రాత్రిళ్ళ చాలా సేపటివరకూ నిద్రరావడం లేదు. పాపాయి పక్కన పడుకోవడం కొత్త అలవాటు....పాపాయిమీద కాలో చెయ్యో వేసేస్తానేమో....అదెక్కడ నలిగి పోతుందో అని దిగులూ; పైగా మంచం మరీ చిన్నదిగా వుండడం....పెద్ద మంచం మీద చాలా ఖాళీ వుంటుంది గాని-సమయానికి ఆభిజాత్యమో, అసహ్యమో ప్రాణాంతకంగా ఆవేశిస్తాయి...యాదాలాభంగా ఆయన స్పర్శ తగిల్తేనే ఉలిక్కి పడుతున్నాను-పవిత్రమైన ఆ స్పర్శ ఇప్పుడేదీ?

ఎలాగో కళ్ళు మూసుకుంటే ఏ కల్లోనో కనిపిస్తుంది, ఆ "రంగు!" దాని వికటాట్ట హాసంతో, హేళనా పూర్వక సంభాషణతో నా మనస్సు ప్రతిధ్వనించి బీభత్సమయి పోతుంది.

వారం రోజులైంది.

ఆయ నెక్కడికో క్యాంపు వెళ్ళారు. అయిదు రోజుల వరకూ రారు.

ఏమీ తోచక కొత్తపేట వెళ్దామని బయల్దేరాను. ఎక్కడో ఊరికి అవతల వేపు చివర్ని ఉంది ఈ కొత్తపేట; మామూలుగా వెళ్ళడంవేం పడదు. మా మేనమామ కూతురు గారిల్లు వెతుక్కుంటూ రిక్షాలో వెళ్ళాను. నాలుగు నెల్లక్రితమే వాళ్ళవూరు ట్రాన్స్ఫరై వొచ్చేరు. ఒక పెద్దయిల్లు చూపించి ఇదే నండీ వారిల్లు అని చెప్పా డొక అబ్బాయి.

ఆ పెద్ద యింట్లో వాళ్ళొక్కరే వుంటు న్నారట ప్రస్తుతం. ఎవరో వొక ఆఫీసరు గారూ, వీళ్ళూ కలిసి మొత్తంగా ఇల్లంతా డెబ్భై రూపాయలకి తీసుకున్నారుట. అంతా మూడురోజులై వాళ్ళు ట్రాన్స్ఫరై వెళ్ళా రట..."ఈ నెలాఖరువరకూ అద్దె యిచ్చే వెళ్ళారు వాళ్ళు. మేం ఈలోగా ఇంకో ఇంటికి మారాలి. మీ వేపు ఏవైనా ఇళ్ళు ఉంటే చూడు..." అంది మా ఒదిన.

"మీ రెంత యిస్తున్నారు?"

"ముప్ఫయ్యయిదు."

నా సమస్య పరిష్కార మయ్యే మార్గం కనబడ్డట్టు ఆనందం కలిగింది...

ఒకటి రెండు సార్లు ఆయనతో అన్నాను...."పనిమనిషిని మార్చేద్దాంవండీ" అని-ఆయన వొప్పుకోలేదు.

"నిష్కారణంగా ఎందుకు మాన్పించాలి?...పని శుభ్రంగానే చేస్తోందంటావు. ఆలస్యంగా రావడంలేదు. దొంగతనం యెరగదంటావు. చురుకైందే అని వొప్పు కున్నావు. పోనీ నాగాలు పెట్టడంలేదు... ఎందుకు మార్చాలి? .... ఇంతా చేస్తే పాపాయి కూడా అలవాటైపోయి అదొస్తే ఊరుకోడం, అది తీసుకెళ్తే ఏడవకపోడం తెలిశాయి. ఉట్టి పుణ్యానికి దాని నోటిదగ్గిర అన్నం ఎందుకు పడగొట్టాలి?' అన్నా రాయన.

అన్నీ నిజమే.

పైకి చెప్పదగ్గ కారణం లేదు.

కాని నేను వాళ్ళిద్దరి మధ్యా వున్న కళు షిత బాంధవ్యాన్ని క్షమించలేను. మార్చ లేను. రుజువు చెయ్యలేను ! .... వాళ్ల ఏమాత్రం అజాగ్రత్తగా ప్రవర్తించడం లేదు....కాని నేను కలగజేసుకొని ఏదో వొకటి చెయ్యకపోతే దీనికి అంతూ పొంతూ ఉండదు.

అయితే ఆయన సంగతి నాకు బాగా తెలుసును. చెయ్యదల్చుకున్నది ధైర్యంగా చెయ్యడమూ, చెప్పదల్చుకున్నది నిర్మొహ మాటంగా చెప్పడమూ ఆయనకి బాగా చేత నవును. "నా యిష్టమ్." అన్న సమాధానం ఆయన నాలుక చివర్ని రెడీగా వుంటుంది. అంతేగాదు. ఎవరైనా అలా నిర్మొహ మాటంగా, నిర్భయంగా ప్రవర్తిస్తే చాలా మెచ్చుకుంటారు కూడానూ.

నే నాయనతో కజ్జా పెట్టుకొని ఎన్నడూ ఏదీ సాధించలేను....దేనిమాటఎలావున్నా ఈ విషయం అసలే వీల్లేదు; "నిజమే! నీకు గనక గ్రహించడానికైనా యిన్నాళ్ల పట్టింది .... నాయిష్టం! ఏం చేస్తావు?

నువ్వెక్కడ. అదెక్కడ? దాని అందంలో గాని, బలంలోగాని పదోవంతయినానీ కున్నాయా?" అని ఆయన అనేస్తే?

వెర్రెత్తిపోయి, కోపంచేసుకునీ, అలిగీ, ముభావంగా వుండీ నేను చేయగలిగిం దేమీ లేద్దు.... ఒక సీన్ క్రియేట్ అవుతుంది, అంతే...ఎవరితో చెప్పినా మరింత ప్రచారం, దాని మూలంగా అవమానం తప్ప వేరే ప్రయోజనం లేదు—పనిమనిషి, నాకన్నా అందంగా వుందన్న కారణంచేత అల్లరి జరగడం - వూహించడానికే భయంగావుంది. ....ఆలస్యం చెయ్యడానికీ వీల్లేదు...ఆలస్యం అవుతున్నకొద్దీ ఆయన నాకెంత దూర మయ్యేదీ, దానివలన నే నెంత నష్టం పొందేదీ కనిపిస్తూనే ఉంది.

"ముప్ఫయ్యయిదు మీ రిస్తే మిగిలిన ముప్ఫయ్యయిదూ మేం(వేం)చ్చి యీ వాటాలో ఉంటామే. అంచక్కా ఇద్దరం కలి సుందాం.... మీ రిల్లు మార్చకండే." అని చెప్పేను.

ఆ సాయంత్రం దగ్గిరుండి యిల్లు వాళ్ళ పనిమనిషిచేత కడిగించేసి, మర్నాడు ఆఫీ సుకి కబురుచేసి జవాను సాయంతో యిల్లు మార్చేశాను.

మా ఒదిన ఆశ్చర్యపడింది: "అదేమిటే. మీ ఆయన్ని అడక్కుండానే?"

"మా ఆయన సంగతి నీకు తెలీదు." అన్నాను.

ఈ యింటికి రంగమ్మ యిల్లు చాలా దూరం. ఎనిమిది రూపాయలకోసం ఆశించి అది పనికి యింతదూరం రాదు. 'కిళ్ళీ వేసుకొస్తానే' అని ఆయన వెళ్ళిరాగల దూరం కాదది......పైగా, మా యిల్లూ దా నిల్లూ ఒకే పేటలో వున్నట్టయితే ఆయన దా నింటిదగ్గిర తిరిగితే తప్పుపట్టరు కాని, యింతదూరం నుంచి కూడా ఆయన అక్కడికి వెళితే జనం మొహంమీదే అడుగు తారు......మొహం తప్పిపోతే మోహం తప్పుకుంటుంది. వ్యామోహం తగ్గిపోతే తరవాత ఆయనకే తెలుస్తుంది: నిజమైన విలువ ఏమిటో. ఎవరి దోను—

ఆయన్ని నే నేమీ అనకుండా, ఘర్షణ పడక్కర్లేకుండా నిశ్శబ్దంగా గడుసుగా సమస్య పరిష్కరించుకున్నందుకు నన్ను నే నెంతో మెచ్చుకున్నాను.

"ఏమిటి లక్ష్మీ ఇలా చేశావు, సడెన్‌గా!" అన్నా రాయన ఇంట్లోకి వస్తూనే. నేను నవ్వాను.

ఆయనా నవ్వారు. "నీ కా యిల్లు నచ్చ లేదా?—నాతో మాట వరసకైనా చెప్పేవు కాదేం?"

"ఈ ఇల్లు చూసిచెప్పండి మీరు. బావుందా, లేదా?—మూడు గదులూ వంటిల్లూ, యిం ట్లోనే పంపూ. అద్దె అక్కడా యిక్కడా ఒకటే... పైగా మీ ఆఫీసుకి దగ్గిర; వేసం కాలం ఒస్తే డాబాకూడా ఉంది. బావులేదూ?'

"బాగానే ఉంది—" అని, మళ్ళీ నవ్వా రాయన. ఆ నవ్వులో ఆశ్చర్యమే వుంది. "నేను క్యాంప్ నుంచి వొచ్చేవరకైనా ఆగ లేకపోయావా?—పోనీ నీ మాట ఎప్పుడైనా కాదన్నాను గనకనా?"

"కాదంటారని కాదుగాని...అసలు కాదన రనేగా! ఊరికే మా ఒదిన్ని చూదామనొస్తే పోర్షన్ ఖాళీగా వుంది......పోనీ ఒకళ్ళ కొకళ్ళు సాయంగా ఉంటాంకదా అని— —ఇంతకీ మీకు నచ్చిందంటారా లేదా?"

"నచ్చిందిలే...... ఇక్కడ దోమలు కూడా అట్టే లేనట్టున్నాయ్" అంటూ దూలాల వేపూ, కిటికీలవేపూ పరీక్షగా చూస్తున్నారు ఆయన. అయనతో ఏదోచెప్పా లనిఉహో ఉంది నాకు...ఆయన మొహంలో మార్పేమీ లేక పోవడం నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది...పని మనిషిని పూర్వంలా కలుసు కునే అవకాశం లేకుండా చేసి నందుకు ఆయన మొహంలో నేననుకున్న మార్పు రాదేం? స్వతంత్రించి యింత పని చేసి నందుకు నన్నేమీ అడగరేం?...ఏం అడుగు తారా, ఎంత గట్టిగా అడుగుతారా, దానికెలా సమాధానం చెప్పాలా, అని నాలుగు రోజు ల్నించీ నా ఆలోచన.

ఆ సాయంత్రమంతా ఆయన నన్నేమీ అడక్కపోతే ఆశ్చరం వేసింది; రాత్రి భోజనాలుచేసి ప్రక్క దగ్గిర చేరాక నవ్వే ఒచ్చేసింది నాకు.

మంచం మీద ఏట వాలుగా శేషతల్ప శాయిలా పడుక్కొని, విలాసంగా తమల పాకు అందుకొంటున్నా రాయన. సున్నం

రాసి ఈనెలు తీసి చిలకలు చుట్టి అందిస్తున్నాను. నేను ఆఖరాకు అందిస్తూ "అసలు ఇల్లెందుకు మార్చానో చెప్పనాండి?" అన్నాను. సన్నగా నవ్వుతూ.

ఆయన నవ్వారు. "ఎందు కేమిటి?'

""పార్శ్వపు నొప్పికి భాస్కర లవణం." అన్నాను. మంచం మీద చోటు చేసుకు కూచుని. పొడుపు కథ పొడిచిన చిలిపి తనంతో.

"అదేమిటది?" అన్నా రాయన; నాచెయ్యి పట్టుకుని, గాజులు వెనక్కి ముందుకి సర్దుతూ.

"చెప్పుకోండి చూద్దాం!"

"... ఏమిటి చెప్పుకోవడం! - వెనకెప్పుడో నాకు పార్శ్వపు నొప్పి వొస్తే అజీర్ణం మీద ఒచ్చిందని భాస్కర లవణం యిచ్చేరు ... దానిమాటేనా నువ్వు చెబుతున్నావ్?...దానికీ దీనికీ సంబంధమేమిటి?"

"అదే. చెప్పుకోవాలి మరి!"

"నువ్వే చెబుదూ నాకలా కలపడం చేత గాదు!"

"- చెప్ప మంటారా?...అక్కడ మీరు చిక్కి పోయారండీ. హోటలు మెతుకులూ. పని మనిషి చేతి నీళ్లూ...ఆర్నెల్లలో ఎంత మార్చేసిందండీ మిమ్మల్ని! ఛీ పాడు మనిషి!" అన్నాను. నవ్వుతూ. గోముగా ఆయన మీదికి వొంగుతూ.

మా ఆయన వొక్క నిమిషం మాట్లాడకుండా వూరు కున్నారు. నేనూ ఊరు కున్నాను.

ఆయన లేచారు. కిటికీలోంచి తమల పాకుల విప్పి వుమ్మేసి. లైట్ ఆఫ్ చేసి మంచం మీద కూచున్నారు...

"అర్థంలేని అనుమానం వేం పద్దావుగాని తెలివి తేటలేమీ ఉపయోగించావుకాదు... నే నెలాటి వాణ్ణో తెలుసుకో లేక పోయావన్న మాట. అసలలాంటివి నేను ఆలోచించుకోవాలే గాని-ఏదేనా అయితే నన్ను నువ్వు ఆప గలవనే అనుకున్నావా!'

అందులో నిజమెంతో. ఆయన మొహంలో భావం యెలాంటి దుందో తెలుసుకోవాలని. చూడాలనీ ఉంది నాకు...

కాని నేను లేచి దీపం వెయ్యలేదు. కనుక్కోవాలని నాకేం పట్టుదలా మేమిటి? నేను చీకట్లోనే నవ్వు కున్నాను.

గుర్రుస్వామి

"బ్రదర్! రాత్రి నువ్వు తెగ గుర్రు పెట్టావోయ్!" అన్నాడు రూమ్‌మేటు.

"ఛా. అబద్ధం. నా కసలు ఎవరన్నా గుర్రుపెడుతుంటే నిద్ర పట్టదు తెలుసా?"

అమోఘ వాక్కు

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

బ్రహ్మలోకం-వేదఘోష వినిపిస్తూ ఉంటుంది. సరస్వతీదేవి వీణమీద సరస్వతి రాగం ఆలాపన చేస్తూంటుంది.

నారదుడు : నారాయణ .... నారాయణ ...

సరస్వతి : (వీణ ఆపి) నారదుడు.

నార : తల్లిగారికి నమస్కారం.

సర : శుభమస్తు, నారదా. రా. కూచో. ఏ యే లోకాలు తిరిగి వస్తున్నావు? చాలా రోజులయింది నువు కనిపించి.

నార : నారాయణ. ఈసారి భూలోకంలో పెద్ద మజిలీ వేశానమ్మా.

సర : ఏమిటి విశేషాలు?

నార : ఎందు కడుగుతావు? మనుష్య జాతి పుచ్చి పురుగులుపడి పోతుంది. వాళ్ళ బుద్ధి వాళ్ళనే తినేస్తోంది. వాళ్ల సృష్టించుకున్న సమస్యల్లో వాళ్ళే మునిగి కొట్టుకు పోతున్నారు...నాన్నగారేరీ?

సర : భూలోకంలో నీకు కనిపించలా?

నార : (ఆశ్చర్యంగా) లేదే. ఆయన కక్కడ తొందరపనేం వచ్చిందీ?

సర : ఏవో కొత్త క్రిములు సృష్టించా